

Cái kẹp tóc

Thảo Trần

Bé về đến quê thì người ta đã bỏ ngoại vô hòm, vị sư trụ trì của chùa làng đang tụng kinh, mấy cậu và dì út quì trước linh cữu. Chỉ thiếu cậu tư. Nhìn ảnh ngoại trên bàn thờ vong, nước mắt Bé trào ra, mợ ba chạy ra nắm tay Bé, mợ cũng khóc, nói:

-Ngoại đi bình yên lắm. Cậu ba rước thầy tụng kinh Di Đà cho ngoại. Ngoại đi như người ta đi ngủ vậy.

Nhà ngoại ở cuối xóm, ven bờ sông Trà Tân, nước lúc nào cũng đục ngầu phù sa. Dòng sông khúc này bên lở bên bồi; mùa hè hoa lục bình đua nhau nở, tím ngắt thời thơ ấu của Bé. Ngoài ra, còn có ngoại, cậu ba, tư, sáu và dì út; rồi có thêm mợ ba. Bé nhìn quanh, bà con lối xóm đều có mặt, đa số ngày trước là tá điền của ngoại. Bé lặng lẽ vô buồn trong, ngó quanh buồn. Kia là cái ruộng gổ dưới gầm giường ngoại, trước khi đi tập kết, cậu tư đã đóng cho Bé. Thổi sơ lớp bụi, Bé hồi hộp mở chốt, nhìn vào trong ruộng, nhớ từng món đồ chơi ngày nhỏ. Chẳng còn món nào nguyên lành, Béu biết. Bé lấy ra cái kẹp tóc bằng nhựa, nắm chặt trong tay, nghe lại tiếng thì thầm của ngoại:

-Con à, ngoại chưa có tiền, để chờ mùa sầu riêng năm nay ngoại bán rồi ngoại mua cho con.

-Ngoại nhớ ghen, ngoại phải mua cho con cái kẹp giống như của con Na con mới chịu à.

Ừ, ngoại nhớ rồi.

Mùa sầu riêng năm đó, trái chưa kịp chín thì lũ tràn về. Con sông Trà Tân hiền hòa như vậy mà cũng hùa theo cơn lũ. Lũ rút đi, để lại cái đói, cho cả người lẫn vật. Lúc đó Bé quá nhỏ để hiểu những nỗi lo âu của người lớn. Bé suốt ngày ngồi khóc, đòi cho bằng được cái kẹp tóc ngoại hứa mua. Bữa đó ngoại đi chợ Ba Dừa. Bé ra bờ sông ngồi từ sáng đến chiều không chịu vô ăn cơm nhứt định chờ ngoại về. Và đêm đó Bé ngủ ngon lành với cái kẹp tóc mới tinh trên đầu.

Sau đó, Bé từ biệt quê ngoại, về quê nội. Cơm no áo ấm nhưng cay đắng đeo đẳng trong nụ cười, trong nỗi nhớ quê ngoại. Mấy bà cô chỉ sợ Bé chia gia tài nên càng ghét Bé.

Có tiếng mợ ba gọi ra để tang cho ngoại. Đẩy chặt cái ruộng, Bé tưởng như mình vừa đẩy chặt tuổi thơ của mình. Những món đồ chơi này, ngày nào lóc cóc chạy theo từng nỗi vui của Bé. Ngày về nội, Bé liệng cái kẹp tóc vô xó nhà, vứt con búp bê gãy tay vô bồ lúa, và bỏ cái ruộng lẫn lóc ngoại chòi vọt. Bé đi rồi, ngoại lượm hết mọi thứ và đem cất vô buồng. Bé khóc thành tiếng, ngoại ơi, ngoại ơi ...

Từ đó Bé không có dịp nào về quê ngoại. Lâu lâu mợ Ba đi chợ Cai Lậy ghé qua nhà nội, đem cho Bé một vài thứ trái cây, một chùm ổi sể ... Nghe mợ kể, cây ổi sể già nua ở cuối vườn vẫn cho Bé trái, đã bị bom chẻ làm đôi, vậy mà nó vẫn sống, trái vẫn chín mọng, không ai ăn, lâu lâu mợ ba về thấy nó, lại nhớ Bé. Cậu mợ ba lúc này đã tản cư qua cù lao Tân Phong ...

Bữa nay, ở quá xa, Bé đành tự hỏi mình, không hiểu con sông Trà Tân bây giờ ra sao. Có còn một đứa bé nào vô tâm đến nỗi, cứ nằng nặc đòi cho được một chiếc kẹp tóc, đứng vào một cơn lũ lớn...

Thảo Trần